

**Biskop Tor Singsaas, preken ved avskjedsgudstjeneste i Nidarosdomen, 11. 6. 2017,
Treenighetssøndag:**

Gode og givende år

Matt. 28, 16 – 20

¹⁶ Men de elleve disiplene dro til Galilea, til fjellet der Jesus hadde sagt han ville møte dem. ¹⁷ Og da de fikk se ham, falt de ned og tilba ham; men noen tvilte. ¹⁸ Da trådte Jesus fram og talte til dem: «Jeg har fått all makt i himmelen og på jorden. ¹⁹ Gå derfor og gjør alle folkeslag til disipler: Døp dem til Faderens og Sønnens og Den hellige ånds navn ²⁰ og lær dem å holde alt det jeg har befalt dere. Og se, jeg er med dere alle dager inntil verdens ende.»

Takk for mange gode år her i Nidaros bispedømme, under tre biskoper som jeg satte, og setter høyt. Det begynte med Tord Godal i 1978, deretter Kristen Kyrre Bremer, og til sist Finn Wagle.

Så ble jeg selv biskop. Ufattelig for meg i 2008, - ikke minst sett i lys av disse tre som har satt så sterke spor etter seg i bispedømmet.

Det har vært svært givende år, - ut i det vidstrakte Nidaros bispedømme i møte med mange mennesker, med evangeliet om Jesus Kristus.

Det har jo vært oppdraget, enkelt sagt.

Mye, mye glede har det vært, - men og bekymringer, - og dramatiske og dypt tragiske opplevelser, hvor selvsagt 22. juli 2011 har særlig brent seg inn. I ettertid, - når vi nevner datoen, - vet vi nesten på stedet hvor vi var da vi fikk høre det fryktelige som hadde skjedd. Jeg var 3 dager uten ord, - var bare kropp som tok omkring, og ble tatt omkring. Vi var et helt folk av enkeltmennesker som så hverandre, - en skakende og skjellsettende opplevelse. Kroppen husker best nå etterpå, - skal lite til før den påminner meg det som skjedde. Og da var det viktig å være her, - i dette rommet, - i Nidarosdomen. Du verden, hva denne domkirka har betydd for meg. Den tar imot alle i sin favn. Den minner oss om Kristi kropp, - utstrakt på korset, - som husker alle, - folk og enkeltmennesker.

Dette har på ulikt vis vært mitt tjenestested i omtrent 40 år. I dette hellige rommet har vi vært, - og er, - høytidelige og ærbødige fordi anledningen tilsier det, - som i dag.

Og rommet innbyr til det.

Vi kan og være her som barnet.

Vi har lekt og løpt.

Lekt gjemsel slik Adam og Eva gjorde med Gud.

Å bli ropt fram, og funnet, - for så å bli tatt vare på, har vært vakre og viktige opplevelser for små kropper. For når vi gjemmer oss, ønsker vi å bli funnet. Det er så grunnleggende; Noen må lete etter meg når jeg er blitt borte. Noen må savne meg!!

Jeg er ikke glemmt, - oversett.

For det er «den store skrekken» i livet; - at de tenker slik om meg; - at det er ikke så farlig om jeg blir funnet eller ikke?!

Jeg drømmer om at Gud er slik at Han ikke gir seg, før Han har funnet meg!

Vi håper og tror og venter på en Gud som leter etter oss.

Å bli funnet er stort! Særlig når vi blir møtt med glede og overraskelse av Ham som leter etter oss. «Å, - er det her du er!! Som jeg har lett etter deg!!» utbryter Han med glad stemme.

Når vi har lekt slik her Domen, har vi vært nær hverandre og Gud.

Alle vil vi gjemme oss,- og det godt og oppfinnsomt. - Men ikke å bli funnet, - er frykten, - da blir vi ensomme da!

Vi har hoppet paradiset her i midtgangen, - «katedralparadiset», - dere vet om den, - dere med lang erfaring med paradiset om våren i skolegården og på grusveien. «Katedralparadiset» er den med sideskip og en rund oktagon i enden, - der vi snudde på hele kroppen med en rask kraftanstrengelse uten å miste balansen, for så å hoppe tilbake igjen, - ut av paradiset.

Vi er i forgården til paradiset her. Jesus Kristus er usynlig sammen med oss.

Her er vi som barnet.

Den som ikke blir som barn igjen, - har ikke skjønt hvem Gud er, sier Jesus.

Dere i Guttekoret med Bjørn (Moe) i spissen har betydd så mye for meg alle disse årene. Dere skjønner godt hva jeg snakker om med egne erfaringer fra spennende vandring i Domen med lommelykter i mørke,-- og i kontrast til dette, -med lyset og alles blikk vendt mot dere, - når hele koret synger og jubler lovprisninger til vår Skaper.

Godt at dere er her i dag også.

Gudstjenesten er lek for Herren,

- i glede,

- men det er og barnet som kommer hjem med sundslåtte knær og gråt i halsen.

Vi tenker ikke på Gud hele tiden. Han har skapt oss slik. Han har skjult seg for at vi mennesker skal få øye på hverandre. Men vi vet hvor vi skal gå når noe står på i livet,

- i glede,

– da må vi til kirka,

- som i sorg og smerte med livene våre.

Det er litt som da jeg var «guttonge» i Buvika. Når jeg kom hjem fra skolen, åpna jeg ytterdøra og kasta ranselen inn i gangen og ropte inn i huset til Mamma, - «Æ e hem!» Og så hørte jeg en stemme langt der innefra som svarte ett eller annet. Og så slang jeg igjen døra og løp ut til kameratene, - til fotball og gjemsel. Mamma var ikke i tankene. Men så skjedde det,

- det måtte skje av og til, - det kunne bli krancling, - uenighet, - som til og med førte til en slåsskamp som ikke gikk noe særlig, - - eller, -- jeg falt og slo meg? Da visste jeg hvem jeg måtte til. – og det fort;

Mamma!

Og jeg løp, - men jeg gråt ikke, - nei, den holdt jeg fast i halsen.

Ville ikke at hele bygda skulle få med seg det.

Men da jeg igjen åpnet ytterdøra og nærmest stupte inn – da slapp jeg det løs,- vrælet, sinnet, skuffelsen. Slekte ytterdøra igjen etter meg.

Og da kom Mamma løpende til.

Alltid.

Slik er det med oss og Gud.

Vi blir påmint ham sterkt, og mindre sterkt i livet. Vi må komme oss til ham når det røyner på.

Men også når vi renner over av glede.

Gud har lagt igjen inni oss minnet om seg selv, - lengselen etter kjærlyghet, - En som alltid leter etter sine, - en som blir og blir og blir når de andre går, for nå tåler de ikke mer av meg.

Gud er kjærlyghetens kilde. Han ville at du og jeg skulle bli til, - bli et menneske og et medmenneske. Gitt oss til hverandre for å leve sammen nå, - til samme tid, på samme sted på jorda. Vi er her samtidig vi, - og det ville Gud noe med.

Meg er gitt all makt, - sier Jesus.

Det er Treenighetssøndag; Fader, Sønn og Helligånd.

Gud har lagt alt sitt inn i Jesus Kristus.

Jesu ansikt er Gud sitt. Gud er slik Jesus Kristus er.

En ufattelig Gud,

- ikke med vold og tvang er han mektig,

- men med kjærlygheten, som er en uimotståelig makt for oss mennesker.

For den sårer ikke, gjør ikke narr, stenger ikke noen ute, marginaliserer ikke, krenker ikke.

Men respekterer grenser.

Gud venter og venter på deg til du er klar, -

- for jeg og du er som barnet - som leker og undrer seg, stopper opp og gir seg så altfor god tid før vi løper videre. Ingen har større tålmodighet med oss enn Herren. - Han er der fortsatt, - sitter og venter til jeg og du er klar til å gå videre, - sammen med ham, - den usynlige.

Gud er en kjærlighet som forstår, som drømmer gode drømmer om meg, tenker godt om meg, som ikke glemmer på det onde. Men som reiser seg i forsvar for meg når livet mitt er truet.

Gud har valgt å la alt som sies om seg bli sagt gjennom Jesus Kristus. Og du verden så viktig Jesus- fortellingene blir da, - ut fra dem kommer han gående levende mot oss.

I Jesus Kristus viser Gud sitt hjerte for oss. En Gud som er sårbar.

Gud skaper med sårbarhet. Alt liv har det i seg. Sårbarheten skal vi verne om og vedkjenne oss. I den erfarer vi at vi er gitt til hverandre. I sårbarheten holdes vi fast i at vi trenger medmennesker og en jord som ikke er såret til ødeleggelse.

I begynnelsen slo Gud korsets tegn over alt han hadde skapt. For Kristus, Guds Sønn var alt med ved skapelsens morgen.

Og Gud gjorde seg jo selv sårbar da han ga sin egen sønn til jorda og verden. Han kom som den minste på jord. Dette er selve gudstegnet, som allerede profeten Jesaja pekte på; - «Gudstegnet er Han, - Herrens lidende tjener, - Han, - ingen synes noe om, for han er så ille å se til, - han hadde tatt all menneskelig nød og smerte inn over seg.» (Jes. 53)

Store mysterium.

En Gud som har slått korsets tegn over det skapte, helt fra begynnelsen.

Korset er risset inn i livet.

Den korsformede «paradisen» vår.

Korset er risset inn i leken, - gleden i livet er tett på smerten og nøden. Jesus Kristus viste det.

Jeg tror det var fullt av barn rundt Jesus, de løp, sang, noen gråt i trengselen. Men han var der. De måtte være nær ham.

Han så alle.

Du verden for et ansikt han måtte ha. Alle så gjenskinnet av sitt ansikt i hans, - en likskap. Slik er det å være skapt i Guds bilde.

Døp, sa Jesus til disiplene. Gjør alle folkeslag til disipler, lær dem det jeg har vist dere. Det alminnelig vannet blir til hellig vann i dåpen. I dåpen kommer Jesus Kristus til oss. Tar hånd om våre sårede liv og sårbare liv. Han som sprengte dødens og ødeleggelsen krefter.

Guds sårbarhet er uløselig knyttet til Guds kjærlighet. Ikke noe kan stå imot det. Til sist tar dette all makt fra ondskap og død.

Vi tilhører den oppstandne Jesus Kristus og hans seier over døden,

- til ære for Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var og er og blir en sann Gud fra evighet til evighet. Amen.